

6de zondag na Pasen C

Joh. 14, 23-29

De maand mei heeft in de beleving van veel mensen iets liefelijks. De natuur ontwaakt uit haar winterslaap, overal verschijnt fris groen, de eerste lammetjes in de wei enzovoort. En er is natuurlijk de figuur van Maria die deze maand centraal staat. Op tal van bedevaartplaatsen is het meer dan druk en branden ontelbare kaarsjes. En bij dat alles krijgen we vandaag ook nog eens een Evangelie vol goede wensen. Het kan niet meer kapot, zoudt ge denken.

Maar de maand mei heeft ook een keerzijde: het is ook een maand met veel bewogen herinneringen, vooral voor ouderen. Op 10 mei 1940 begon de oorlog: de tweede keer dat er een wereldoorlog uitbrak op amper 25 jaar tijd. Er zijn de dagen van 4 mei en 5 mei: dodenherdenking en bevrijdingsdag... De mei-maand; een maand van vrede, maar ook een maand van oorlog en dood.

Het Evangelie van vandaag bergt ook zoiets in zich. Het stukje wat we net hoorden krijgt een wat wrange smaak als ge weet dat Jezus die woorden sprak op Witte Donderdag, een paar uur voordat Hij verraden zal worden, gevangengezet, gefolterd en gedood. Bovendien staat er in het Evangelie wel dat Jezus ons vrede is komen brengen, maar “niet zoals de wereld die geeft”. Wat bedoelt Hij daarmee?

Als ge aan iemand vraagt wat “vrede” is, zal het antwoord vaak neerkomen op: geen oorlog. Met andere woorden: vrede als de afwezigheid van geweld. Dat is natuurlijk niet fout geantwoord, maar "vrede" in de bijbelse zin is iets anders of meer. Het heeft vooral te maken met onze binnenkant en niet zozeer met het verlost zijn van allerlei moeilijkheden of geweld wat ons kan treffen.

Daar zit ook vaak het probleem. Wij leven in een tijd waarin eigenlijk alles moet opbrengen: als mensen iets doen moet er iets tegenover staan. En wat staat er dan tegenover geloven? Wat levert het op om een Mariakapelletje binnen te lopen en een kaarsje op te steken? In ieder geval geen garantie dat we nooit ziek zullen worden of geen ellende zullen kennen. Sommige mensen zien God, Maria en het geloof als geheel soms als een automaat of aandelen: het moet rendement opbrengen en als het dat niet doet, doen we het weg. Jezus kan wel heel mooi zeggen: “Vrede laat Ik u na; mijn vrede geef Ik u”, maar wat is daarvan te merken in mijn leven als ik juist als ieder ander getroffen kan worden door grote tegenslagen, lijden en verdriet?

Laat me u een voorbeeld geven. Bij een meisje van 16 jaar wordt kanker vastgesteld. Samen met haar ouders, broer en zus gaat ze de zware strijd aan van therapieën, een operatie en chemo. Haar mooie blonde krullen worden dof en vallen uit: ze wordt kaal. Voor een jonge vrouw een ramp, en al helemaal in de puberleef tijd. Een pruik kan ze niet uitstaan want dat jeukt te erg. Om haar te steunen is het hele gezin naar de kapper gegaan: ze hebben zich allemaal kaal laten scheren.

Was daarmee het probleem opgelost? Absoluut niet. Was het verdriet daarmee over; was de pijn geleden? Nee, ook niet. Maar die familie werd in het dorp wel onvergetelijk door hun solidair zijn met hun zieke dochter en zus, door hun meegaan op die weg van het lijden: niet als buitenstaanders, maar als mensen die zich zoveel mogelijk willen verplaatsen in de pijn en vernedering van dat meisje.

Zou het niet kunnen dat God, Maria, de heiligen ook zo tewerk gaan? Door zich a.h.w. ook kaal te scheren als onze haren uitvallen van ellende? Dat ze op die manier laten weten: wat ú treft raakt óns evenzeer? Zou dat niet het soort vrede kunnen brengen waarvan sprake is in het Evangelie?

Het klopt als mensen zeggen: “Dat heeft geen nut”, in die zin dat het aan de zaak op zich niets verandert. Maar vanbinnen kan het juist enorm veel doen. En misschien leert het ons ook wel dat ge pas écht volwassen wordt als ge in uw leven de kleine en grote problemen niet ontloopt, maar ze doorworstelt. En juist in dat worstelen horen we God als het ware zeggen: “Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u”.

Of we nu gelovig zijn of niet, het leven zal altijd lief én leed in zich blijven dragen, vreugde én kruis. Dat hoort nu eenmaal bij onze wereld. Maar de zekerheid van Gods nabijheid en de steun van elkaar als gelovige mensen kan dan een wereld van verschil maken: het kan innerlijke vrede geven. Geen berusting, maar een hoopvol vertrouwen. Die solidariteit milderde bij dat zieke meisje de angst voor de ziekte en de dood. En dat is óók Pasen: getuigen dat het leven niet stuk kan, wat u ook overkomt... en tegelijk met St. Augustinus durven zeggen: “Ons hart is onrustig, Heer, totdat het rust vindt in U... .” Dat is échte Godsvrede. Amen.

Johan Goris, pastoor